

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

„Aprozarul” muzeal național...

Cezar Adonis
Mihalache

La cât de impertinenți sunt în felurile lor „cereri” și „revendicări”, multe menite a induce teme false, urmate de inflamarea unor dezbateri în care, adesea, chiar ei induc conotațiile antisemite reproșate nouă (și reclamate pe la „corifeii” arginților trădării), nu ar fi de mirare ca mâine-poimâine să ceară înființarea (tot la București, că aici le merge!) și a unui „muzeu balcanic”, apoi „european”, „pan-european”, iar, în cele din urmă, „mondial” (!), de „istorie a evreilor și a holocaustului”. Pentru că noi nu le sancționăm tupeul... Dimpotrivă, îi mângâiem delicat cu mânușile de catifea ale politrucilor și îi încurajăm cu promisiuni la care, adesea, nici ei nu speră (ca nivel de consistență și termene de realizare).

Și totuși, nu tupeul, nu aroganța și nici măcar agresivitatea lor media și prin anumite instituții de „corecție” a românilor, sunt cauzele acestei acțiuni continue de intimidare și impunere, ci permisivitatea noastră, asigurată și vegheată politic de către cozile de topor, coloanele de cauciuc și trădătorii intereselor naționale.

În spatele agitației noastre de a ne opune alegerii de către ei a locului unde ar urma să fie realizat muzeul evreimii (și nu se mai vorbește despre „o amenajare”, ci o construcție în sine!), am scăpat din vedere poate cel mai important detaliu al mârșăviei lor. Felul în care s-a trecut de la ideea unui muzeu al comunității evreiești la vehicularea unei formulări „naționale”, aproape status, care, nu doar că va aduce atingere patrimoniului nostru (imobiliar sau funciar, nici nu mai contează, este insignifiant deja), ci va trece într-o nouă etapă procesul de desființare a identității noastre. În paralel, evident, cu supralicitarea prezenței lor, a extrapolării temelor din cutia cu chibrituri din care, periodic, scapără tema holocaustică, nu atât pentru a da foc la țară, că le trebuie, ci pentru a-și asigura perdele de fum. Iar în timp ce noi ne agităm pe tema alegerii locului pe care l-ar vrea ei, s-a ajuns a se vorbi despre un muzeu național, un național punctat atât ca echivalent al prezenței teritoriale a

populației evreiești, dar și ca tematică a suferințelor holocaustice.

Astfel, noi ne agităm din cauza impertinenței lor de a impune ei locul viitorului muzeu (încă unul!), dar ei erau deja într-o cu totul altă zonă a „exprimării”! Noi vorbeam despre un muzeu (a priori, ca reprezentare, la nivel de comunitate) din perspectiva posibilității de a fi găzduit undeva prin vastele lor proprietăți, imobiliare și de cult, punctând menținerea acestei cereri în zona unui caracter privat, local, dar ei „lucrau” (și ne lucrau) la nivelul impunerii unei reprezentări naționale dar și a amplasării în zona public-instituțională.

Pentru că nu doar de un spațiu gata construit sau un loc unde să-și alinieze dovezile și, mai ales, „făcăturile” (noi calupuri de „săpun”!) au ei nevoie, ci și de asigurarea unei finanțări, din buzunarul nostru evident, a unei sinecuri la care se vor îndestula și ei, dar și toate acele cozi de topor care le sprijină acum demersurile. Individizi fără scrupule pe care îi vom regăsi în organigrame, e drept, în eşaloanele doi și trei ale viitorului muzeu, dar îi vom regăsi (deși ar fi bine să-și schimbe și numele, să-l anagrameze „mozaic”, măcar să nu vedem câți „românași” s-au dedat la această trădare)...

Vor să înființeze un „complex muzeal”. Nu pentru ei, căci ei nu își risipesc puțină identitate în fracții, ci pentru noi... Și ne-au programat „gruparea” într-un tot uniformizator a nu mai puțin de trei muzee, așa, ca într-un soi de „rezervație”, dar pompos numită „complex muzeal”. Sigur, nu ne așteptăm ca în încercarea de a ne scrie o altă identitate să meargă până acolo încât să ne schimbe și numele instituțiilor. Pentru că ar fi prea fățiș!... Cu un Muzeu al satului care să devină, poate, Muzeul gospodăriei țărănești (și a „gospodăririi”, pe model de chibuț!). Și nu se vor insinua nici în numele Muzeul țaranului român! Poate să-l desființeze cu totul, să fie „absorbit” de cel „al satului”! Pentru că ei nu sunt, nu-i așa?!, „niște țărani”, veniți, vorba aceea, din glosa vremurilor, ci urmași de meseriași de bresle și comercianți („niște” unii care își trântesc picioarele peste identitatea noastră, peste etnosul nostru,

pe care încearcă să ni le împingă în instituții „rezervații”).

Identitatea ne este „împachetată” de alogeni și venetici... Dar și de acțiunile inconștiente, nepăsătoare ale unor români de bună credință care, în loc să spună un NU clar unor asemenea teme, s-au lăsat învâluți de ideea asigurării unei dezbateri publice vizând amplasamentul viitorului „muzeu”. Chiar dacă, acest subiect nu doar că nu are ce să caute în spațiul public, dar, pur și simplu nu trebuie să existe! Este un proiect pe care trebuie să-l punem noi între niște limite, ca reprezentare la nivel de comunitate, dar și de abordare patrimonială strict într-un regim juridic privat, nu să-l transformăm într-o dezbatere națională. Pentru că nu are ce să caute acolo.

Și totuși, chiar șefii unor instituții vizate de reorganizarea „muzeală” vin și argumentează, sperând poate că așa vor obține o bunăvoință, pentru a nu fi scoși din zona lor de confort (ignorând că abordarea evreiască nu mai vizează doar spații și sinecuri, ci vorbim deja de conturarea unor limite ale reprezentării și exprimării noastre), acceptă așadar aceste agresivități, fiind gata să fie parte a unui compromis pentru neafectarea structurilor lor instituționale, punând astfel umărul la generalizarea ideii de utilitate publică a unui „muzeu național de istorie a evreilor și al holocaustului din România”...

Este o eroare fundamentală a acelor care ne reprezintă, și care poate chiar vor să facă tot ceea ce se poate pentru a ne apăra identitatea, dar care, în pofida funcțiilor (sau poate tocmai din cauza posturilor pe care le dețin, în fond, tot sinecuri) au intrat în această discuție, nu doar cu fruntea plecată, dar și cu o permisivitate și o disponibilitate pentru compromisuri, ba, poate, chiar cu înțelegeri gata semnate...

Doar o altă mare porcărie?...

George
Petrovai

○ democrație precum cea a României postdecembriste nu poate să fie decât așa cum se vede (formală pentru politrucii, admirabilă pentru lichele, respingătoare pentru cetățenii onești, originală pentru tot omul cu judecată), atunci când ea este consfințită în echivoca noastră Constituție iorgovană și când – chipurile – este apărată de o hiperpolițată Curte Constituțională, ale cărei decizii, rareori inspirate, devin obligatorii pentru toți „jucătorii” cu ștaif din politica postdecembristă (Președinție, Parlament, Guvern), potrivit principiului statornicit de apuseni că așa se cuvine într-o democrație autentică. Numai că, tocmai spuneam mai sus, democrația noastră este în cel mai fericit caz originalo-anapoda, asta ca să mă exprim elegant, iar instituțiile de forță, care pretind că o slujesc (în realitate lucrurile stau taman pe dos), sunt – desigur - după chipul și asemănarea cu ea.

Cum altminteri să-ți explici persistența anomaliilor legislative (bașca sfidătoarele derapaje ale aleșilor) de felul următor:

1) România nu-i nici republică prezidențială (aici președintele este ales de cetățeni și investit de Constituție cu putere decizională în politica internă și externă, o putere supervizată de Parlament) și nici republică parlamentară (președintele cu rol reprezentativ pe plan extern și unul mai mult decorativ pe plan intern, așa ca în Germania, fiind desemnat de Parlament), ci continuă să fie o penibilă struțocămilă semiprezidențială: președintele României postdecembriste este ales prin votul cetățenilor, treabă care necesită însemnate cheltuieli cu organizarea scrutinului în țară și în străinătate, dar pe urmă acesta riscă să devină „jucăria” majorității parlamentare ostile (bunăoară, Traian Băsescu a fost suspendat de două ori, iar Klaus Iohannis a fost sistematic blamat și amenințat cu suspendarea de făcătura pesedisto-aldistă), cu toate că legitimitatea sa este garantată de un număr de voturi mai mare ca cel obținut de toate partidele parlamentare la un loc!

2) Dacă aleșii (parlamentarii, președinții de consilii județene, primarii, consilierii județeni, municipali, orașenești și comunali) se laudă cu profundul respect pe care-l arată actelor normative elaborate de ei, precum și cu respectul arătat cetățenilor pe care pretind că-i slujesc cu devotament, de ce

primii dintre ei (e vorba de șparlamentari) au nevoie de imunitate și de ce cu toții se fac luntre și punte ca veniturile lor (lefuri, pensii, indemnizații) să fie cât mai consistente, chit că bugetul țării este muribund, dovadă împrumuturile făcute tot acuși-acuși de ministrul Orlando de la bănci, iar foarte multe primării nu mai au bani să-și plătească angajații și facturile? Mai departe. Dacă un detestabil granur ca Tăriceanu susține sus și tare că-i un democrat nevinovat (sic!), de ce naiba era nevoie de acel mizerabil troc politic (neridicarea imunității sale în schimbul rămânerii aldiștilor la guvernare), troc prin care, cu cinismul și grosolănia ce-l caracterizează acolo unde legile și cetățenii îi permit, politicul a decis apriori și peste capul justiției că ipochimenul în cauză este atât de cușer, încât oamenilor legii nu li se permite să-l atingă în momentul de față nici măcar cu floarea urât mirositoare a unei mite de circa 800.000 de euro?...

Ei bine, în pofida acestor evidente, care-i fac nițel viața amară președintelui ajuns la Cotroceni cu sprijinul uneia sau a mai multor formațiuni opoziționiste (cazul lui Iohannis), chiar și partidele mici, precum Pro România sau PMP, deja au anunțat că vor avea propriul candidat la prezidențialele din noiembrie. Cu atât mai dihai Partidul Social Democrat (PSD), apreciat ca fiind cel mai mare partid al României, ține atât de mult să aibă propriul candidat, mai exact candidată (congresul de la începutul lunii august va alege între premierița Viorica Dăncilă și primărița Gabriela Firea), încât ia în calcul chiar și varianta ruperii alianței de către aldiști, în cazul când Tăriceanu, în ciuda rezultatelor dezastuoase obținute de formațiunea sa la europarlamentare, va forța nota cu închipuita sa calitate de cel mai îndreptățit candidat la prezidențialele din partea pesedisto-aldiștilor.

Percepute ba ca o comedie, ba ca o tragicomedie, ba ca o imensă porcărie, alegerile prezidențiale constituie un important test politic pentru partide (prin ele își verifică realul potențial politic) și testul politic suprem pentru insul/inșii angrenați în confruntare.

Nu suntem singuri!

Al Sănciulescu
Bârda

Într-o lume tot mai bulversată de conflicte, tot mai laicizată, mai tensionată și stresată, fiecare om se simte în nesiguranță, fiecare țară privește cu îngrijorare spre viitor.

Te simți singur, într-un război uriaș dintre Bine și Rău, care se desfășoară în tine și în afara ta. Tot felul de influențe care vin pe cele mai diverse canale îți subminează valorile morale și religioase tradiționale, pe care le-ai moștenit din moștrămoși. Începi să te întrebi de unde vii, încotro te îndrepti, cauți fericirea spre zări necunoscute de generațiile precedente. Ți se inoculează impresia că regulile de viață, credința și morala părinților tăi și ale tale sunt depășite, învechite, că nu ești modern dacă nu accepți tot felul de ciudățenii, de aberații și de drăcovenii ca model de viață, de comportament, de credință. Dacă reușești să-ți păstrezi cât de cât luciditatea și cântărești cu înțelepciune lucrurile, îți dai seama că s-a produs o răsturnare în gândirea societății din vremea noastră a scării de valori morale și religioase. Astfel, binele devine rău, răul-bine, urâtul-frumos, frumosul-urât, moralul-imoral, imoralul-moral și așa mai departe. Dacă reușești în vremea de azi să-ți păstrezi sufletul curat, gândirea neinfectată, fecioria trupului, dacă nu te amesteci în anjurajele care promovează dezmațul, degradarea morală și religioasă, dacă nu devii adeptul concepțiilor care-L alungă pe Dumnezeu din viață, din societate, din lume, ești un sfânt.

Lumea se frământă ca-ntr-un cazan al istoriei. Se fac tot felul de alianțe, mai mult sau mai puțin trainice, se caută resurse naturale noi, piețe de desfacere, e un permanent război economic, informatic, auzi de noi conflicte militare în care sunt tocate mii și mii de vieți și de destine umane. În multe părți ale lumii s-au deschis granițele și libera circulație a făcut ca mase masive de populație să emigreze spre zone mai bogate, lăsând țările de origine aproape pustii. Se cumpără forța de muncă și creierile luminate din țările sărace pe prețuri de nimic de către țările bogate. Se tinde spre anihilarea suveranității naționale, spre

un globalism, care să înghită specificul național al popoarelor, ducând la o uniformizare, la o masă informă, ușor de manevrat de către puterile din culise. Pe marea scenă a lumii este foarte greu să rămâi tu însuși ca popor. Dacă ai un cât de mic simț patriotic, îți poți da seama că Neamul este amenințat cu risipirea, iar Țara cu destrămarea într-un asemenea context. Cei mai optimiști refuză acest scenariu, invocând tot felul de alianțe politice vremelnice, de combinații militare etc.

În calitate de creștin și de român, dar și în calitate de preot, am convingerea că nu e totul pierdut.

Ca indivizi, nu suntem singuri. Noi suntem creștini, botezați în numele

medicamentului: Sfânta Spovedanie. Este la îndemână oricui să-și curețe sufletul, să alunge din ființa lui orice urmă de păcat și toate consecințele acestuia. Nu suntem singuri! Atâta vreme cât îl avem pe Însuși Dumnezeu aliat, mai mult, Părintele nostru, cum am putea să ne temem de oameni sau de diavoli, sau de alte pericole care ne amenință sufletul, trupul, viața, mântuirea? Alături de noi este Maica Domnului, miile de sfinți din toate timpurile și din toate locurile, care se roagă pentru noi, ei înșiși fiind prieteni și apropiați ai Domnului. Nu suntem singuri! Convins fiind de acest adevăr, creștinul adevărat nu se va teme nici de dușmanii văzuți, nici de cei nevăzuți,

L-a răstignit pe Mântuitorul și nici până azi nu L-au recunoscut a fi Mesia cel promis de Dumnezeu. Oare, pe care iubește Dumnezeu mai mult: pe poporul israelitean, sau pe poporul român? La noi Hristos a găsit sălaş în sufletele noastre, în casele noastre. Ne-am culcat cu El în gând și în rugăciune, ne-am sculat cu El; ne-am dus cu El la muncă, la drum, la luptă. Două mii de ani am stat străjeri la porțile Europei, apărându-o de goți, de huni, de avari, de pecenegi, de cumani, de tătari, de turci și de alte lifte păgâne. Pământul nostru s-a înroșit de nenumărate ori de sângele celor ce au apărut credința creștină. Două mii de ani, duminică de duminică și sârbătoare de

l-ar mai înălța slujbe și rugăciuni? Cum să ne lase, când alții dăruie mii de biserică, iar noi îi construim mii de biserici, convinși fiind că El în fiecare localitate, chiar și în fiecare cătun trebuie să aibă o Casă a Lui, unde să se odihnească, atunci când călătorește pe pământ. Cum să ne lase? Cine s-ar mai închina cu atâta evlavie în fața altarelor, icoanelor, moaștelor și crucilor? Cine L-ar mai iubi atâta cât L-am iubit și-L iubim noi? Cum să ne lase, când ne-a adus prin istorie două mii de ani, ferindu-ne să nu fim striviți de cizmele coloșilor din jurul nostru? Cum să lase El să piară tocmai grădinarii din Grădina Maicii Domnului? Cine-ar mai lucra-o? Suntem răi, suntem păcătoși, dar suntem ai Lui! Suntem fii și prietenii Lui, iar El a spus: „Și viața Mi-o pun pentru prietenii mei!”

Dacă noi cei de azi am pieri, ce-ar face nenumărații sfinți români din toate timpurile, voievozii, arhierii, pustnicii, călugării, preoții, credincioșii adevărați, care și-au dedicat viața lui Hristos pentru mântuirea lor și a Neamului lor. Toți aceștia sunt prietenii lui Dumnezeu. În fruntea acestei cete uriașe este Sfântul Apostol Andrei, cel întâi chemat la apostolat. Ar fi zadarnică rugăciunea și jertfa lor? Categorie nu!

Nu suntem singuri, nici ca indivizi, nici ca popor. Alții se laudă cu numărul lor, alții cu bombele lor, alții cu avioanele și mașinile lor de ucidere, alții cu banii lor. Noi ne laudăm cu Dumnezeu, aliatul nostru cel mai de preț. Cu El vom învinge dușmanii văzuți și nevăzuți, ca indivizi și ca popor.

Cu noi este Dumnezeu, înțelegeți neamuri și vă plecați, căci cu noi este Dumnezeu!

Sfintei Treimi. Mântuitorul, Fiul lui Dumnezeu, S-a jertfit pentru noi ca să ne scoată din împărăția păcatului și a morții, făcându-ne fii adoptivi ai lui Dumnezeu. El a spus doar: „Și celor câți L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu”(Ioan, I, 12). Ce alianță mai trainică poate fi decât aceasta de a fi cu Dumnezeu, fiu al Lui? Sfântul Pavel ne asigură că „Duhul însuși mărturisește împreună cu duhul nostru că suntem fii ai lui Dumnezeu și moștenitori – moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos, dacă pătimim împreună cu El, ca împreună cu El să ne și preamărim”(Rom., VIII, 16-17). Purtăm în noi chipul lui Dumnezeu, adică sufletul nostru, suflare divină; ne împărtășim cu Trupul și Sângele Mântuitorului, așa încât Hristos locuiește în noi. Suntem păcătoși, cei drept, suntem oameni care purtăm pe umeri crucea vieții și adesea ne poticnim sub greutatea ei. Domnul Hristos ne-a dat însă

și cunoaște țelul în viață, adică mântuirea sufletului său și luptă pentru dobândirea ei cu vădite șanse de izbândă. Disperarea nu poate avea loc în sufletul și viața creștinului adevărat.

Ca popor, nu suntem singuri. Suntem aliații și prietenii lui Dumnezeu. Noi, românii, ne-am născut creștini. Perioada de formare a poporului român coincide cu cea de creștinare a lui. Suntem printre puținele popoare de azi care am primit învățătura creștină de la un Sfânt Apostol, care am primit învățătura creștină și Botezul în mod liber. Alte popoare, precum rușii, ungurii, sârbii, bulgarii etc. au primit Botezul la comandă, urmare a creștinării conducătorului lor. La noi nu a fost așa. Din cauza aceasta rădăcinile lui au fost mult mai adânci și mult mai puternice. Din cauza aceasta și numărul de sfinți și de martiri este mult mai mare la noi. Dumnezeu Și-a ales pe Israel ca popor al Lui, popor ales, din care avea să se nască Mântuitorul lumii. Dar poporul ales

sârbătoare pe altarele bisericilor și mănăstirilor noastre Hristos S-a jertfit mereu și mereu pentru păcatele noastre și ale lumii întregi. Două mii de ani s-au înălțat rugăciuni și cântări lui Dumnezeu și sfinților Lui. Cum ar putea să ne lase să pierim?

Pe pământul românesc au răsărit mii și mii de cărți bisericești în limba română și în alte limbi, ducând mesajul sfânt până în cel mai îndepărtat cătun românesc, dar și până în țările ocupate de păgâni, făcând astfel apostolat pentru Hristos și pentru Dumnezeu. Mii și mii de români și-au dedicat viața lui Dumnezeu de-a lungul veacurilor, slujindu-l și împlinindu-l poruncile, fie în mijlocul lumii, fie în mănăstiri și biserici, fie în munți și-n pustietăți. Numai Dumnezeu ar putea număra milioanele de rugăciuni ridicate de acest popor de-a lungul veacurilor. Cum să ne lase să pierim?

Dacă noi, românii, am pieri, cine l-ar mai cânta Pruncului Iisus colinde, cine l-ar mai cânta lui Dumnezeu și sfinților Lui priclesne, cine

Să-ți dai viața pentru Țară!

Teodor
Palade

Existența oricărui stat, într-o lume extrem de aglomerată și guvernată de legea junglei, impune sacrificii. De cele mai multe ori, sacrificiul suprem. Istoria omenirii abundă în asemenea exemple. Cei care n-au fost capabili de jertfe au dispărut. Este și motivul pentru care fiecare țară își etalează eroii, își venerază înaintașii, respectă sacrificiul celor care și-au dat viața pentru perpetuarea națiunii și încearcă să mențină trează iubirea de patrie a tinerei generații până la nivelul ultim, nivelul sacrificiului suprem. În România a fost o lungă perioadă de timp în care fiecare bărbat ajuns la vârsta majoratului depunea jurământul de credință față de Patrie prin care se angaja să-și pună viața chezaș în cazul în care Țara i-o va cere. La sugestia celor care vedeau în puterea armatei un obstacol în derularea programului de control total al țării, sugestie susținută în mod mârșav de o politică internă străină în intereselor naționale, acelei perioade i s-a pus punct.

Să-ți dai viața pentru țară. Iată o propoziție care stârnește hohote de râs pentru 80 la sută dintre tinerii de azi ai României. Născuți și crescuți în anii ipocriziei fără limite, ajunși la maturitate atunci când valorile adevărate ale țării sunt aruncate la gunoi, ei nu sunt capabili să înțeleagă pe deplin semnificația reală a cuvântului Țară. Cu atât mai puțin ce înseamnă Patria. Oricât ne vom strădui, nu vom reuși să-i convingem pe cei ajunși la vârsta la care mai ieri părinții lor depuneau jurământul către țară (și efectuau stagiul militar obligatoriu) că merită să-ți dai viața spre binele patriei tale. Nu vor înțelege în rупtul capului de ce ar trebui ca vreunul dintre ei să moară în numele a ceea ce azi a devenit un simplu substantiv comun și, în mare măsură, desuet.

Și, nu este vina lor. Este, în totalitate, vina noastră, a părinților și buniciiilor lor.

Logica tinerilor de azi, în simplitatea ei, este superbă și în același timp dezamăgitoare pentru oricine s-ar încrede în ei atunci când țara, pentru supraviețuire, ar avea nevoie de sacrificiul generației lor: „A făcut ceva țara asta pentru mine? Nu.

Atunci de ce aș face eu ceva pentru ea? Iar chestia cu datul vieții este, în mod sigur, o vrăjeală. Cine ar fi tâmpitul care să moară pentru un nume? Pot trăi la fel de bine, chiar mai îndestulat, într-o altă țară, numită altfel, unde nu-mi cere nimeni vreun sacrificiu personal”.

Ce văd acești tineri aici, în România? În ce mediu se dezvoltă ei? Există, chiar și în proiect, vreo intenție de a educa

fără strămoși și lipsit complot de trecut?

Desigur, copiilor și nepoților noștri le putem da ca exemplu sacrificiul soldatului român, abnegația Armatei României. Le putem arăta crucile miilor de tineri de vârsta lor pieriți pe câmpurile de luptă cu gândul la țară și la supraviețuirea acestui neam, cruci albe care populează cu zecile de mii cimitirile militare din lumea largă... Inutil!

Pentru ei, Armata

canii, prin legi strâmbe, au adus Armata României, unul dintre pilonii importanți ai existenței noastre ca națiune, la nivelul unui apendice neînsemnat.

Asta le-a spus tinerilor noștri politicienii iresponsabili, retardații parveniți care cred că o hârtie semnată, mai voit, mai cu forța, cu indiferent cine, va garanta pe vecie apărarea României. Ei sunt politicienii care încearcă să convingă societatea (din

prin exemplul permanent al celor care ne conduc... Sunt decenii de când nimic din toate acestea nu mai există. Sunt decenii de când, pur și simplu, nu mai suntem interesați de viitorul acestei țări.

Se adună deceniile de când acceptăm deznaționalizarea, de când nu ne împotrivim aruncării istoriei României la coșul de gunoi, de când nu crâcnim atunci când sunt desconsiderate sau negate în totalitate faptele mărețe ale eroilor naționali, de când privim cu nepăsare eliminarea din simțirea generațiilor ce vin a mândriei naționale pe considerentul că a fi mândru de originea ta este contraproductiv pentru integrarea noastră în Europa. Într-o Europă în care de aflăm de la începuturi! Și exemplele ar putea continua, lista faptelor decăderii noastre fiind extrem de lungă.

Nu, domnilor, nu tinerii sunt de vină pentru că sunt așa cum sunt! Ei trăiesc realitatea pe care noi le-o construim. Realitatea de care noi ar trebui să ne preocupăm. Iar nouă, nu ne pasă. De aceea, să nu ne mire dacă mâine sau poimâine România va dispărea de pe hartă ca și cum n-ar fi existat vreodată. Și asta chiar se poate întâmpla! Nu este o metaforă, nu este o fantezie.

Se poate întâmpla fiindcă, azi, să-ți dai viața pentru țară a ajuns doar o propoziție lipsită de miez, ilară. O propoziție care, ca o glumă bună, stârnește râsul a peste 80 la sută din tineretul României. Dușmanii noștri știu asta prea bine!

generația care vine în spiritul dragostei și respectului față de România? Este cineva preocupat de modul în care tinerimea de azi se raportează la țara ei? Răspunsul îl cunoaștem cu toții. Sunt aspecte care nu preocupă pe nimeni! Conducătorii noștri nu sunt capabili să depășească nivelul cancanului de mahala, al jocului alba-neagra cu o populație îndobitocită de promisiuni mincinoase și adusă la vot pe principiul traistei cu ovăz agitate înaintea botului dobitocului care trage la căruță.

Pot ei, tinerii, să evite această realitate când noi, cu toții, trăim invadați de politici unio-europeniste care au ca scop final dispariția națiunilor suverane?

Cum ar fi posibil să gândească ei altfel, să fie conștienți de ceea ce reprezintă pentru fiecare dintre ei Țara, Patria, dacă noi toți, fără a ne opune, ne lăsăm îmbuibăți (precum gânsacul pregătit pentru iminenta sacrificare) de o propagandă agresivă în favoarea formării omului de tip nou, a cetățeanului european fără țară, fără patrie,

este o instituție fără utilitate. De ce? Fiindcă așa li s-a spus încă din fragedă copilărie.

Pentru ei, Armata este, de asemenea, o instituție în care pe timp de pace (pace care nu ne costă nimic, fiind asigurată „forever” de aliații noștri din vest care altă treabă nu au) militarii primesc lefuri frumoase fără să facă nimic. Așa le-a fost zugrăvită lor instituția militară de fiecare dintre guvernele perindate succesiv la conducerea țării!

Pentru ei, militarul este un personaj ciudat, puțin retardat, care incapabil să facă altceva, s-a angajat pe bani mulți la stat, primește uniformă împopoțonată cu grade lucitoare și știe doar să bată pas de defilare la parada de Ziua Națională.

Așa le-a fost prezentat militarul român de către politicienii imbecili ai acestei țări! Așa le-a fost zugrăvită lor Armata Națională și slujitorii ei, purtătorii de uniformă, cei care au jurat să moară oricând pentru țară, de către politicienii care, pe considerentul că nu mai avem nevoie de armată fiindcă ne vor apăra ameri-

prostie sau din mârșăvie) că menținerea unei armate puternice reprezintă o cheltuială inutilă, nejustificată din punct de vedere financiar. Cum ar putea copiii și nepoții noștri să creadă că realitatea este cu totul alta? Cum am putea noi să-i convingem că politicienii de azi greșesc și că această greșală va avea consecințe dezastruoase pentru țară, când ei văd cum noi, cetățenii autodeclarați responsabili, n-am schițat nici măcar un gest prin care să stopăm acest dezastru, n-am rostit un cuvânt care să trezească în tineret simțul responsabilității față de viitorul țării acesteia și nu ne-am dovedit în niciun mod responsabilitatea pe care o clamăm acum?

E ușor să acuzăm tineretul că nu-și iubește țara. Numai că dragostea de țară, respectul față de înaintași, prețuirea faptelor eroilor națiunii nu vin de la sine. Nu ne naștem cu ele în A.D.N.

Ele trebuie atent cultivate, începând din familie, continuând în școală și apoi confirmate în fiecare zi prin faptele noastre, ale adulților,

Ca o țară într-un continuu „popas”

Cezar Adonis
Mihalache

Normal că nu e crescută din spuma mării... Normal că nu e venită din explozia unei genialități politice expansive... Cel puțin, nu a ei! Și, da, este cât se poate de dubios felul în care, într-un interval atât de scurt, față de carierele politice ale unor lideri marcanți, care s-au împlinit politic după ani de ucenicie, implicare, acumulare de experiență, inclusiv în ceea ce se poate numi, nu arta negocierii, pentru că nu există așa ceva în politica de nicăieri, ci a compromisurilor, a fost impusă într-un scenariu cu mult peste putințele ei intelectuale.

Atât de cusut cu ață e totul, atât de împăturit ni se servește scenariul, atât de obraznici sunt în felul de a ne arăta pe față că nu contăm, încât ar trebui ca serviciile să-și facă, nu datoria, pe care nu negăm că și-o îndeplinesc (nu pe o fișă a patriotismului, mai degrabă după sarcini de orar), ci să-și asume, cu riscul „decapitărilor”, luarea unei poziții. Să arate țării adevărul. Căci prea mult s-a tăcut în fața prostei, aroganței, nesimțirii și tupeului...

Văzând o asemenea

(halal de) candidată, gândul te duce la nivelul de aservire a acelora care au decis și încă decid pentru noi. Pentru că duduia Veorica este doar o „pioancă”, fără „s”, că n-are față, dar jocul în care a fost împinsă și în care este manevrată fără pic de eleganță, fără pic de respect față de minima noastră inteligență, arată felul în care au fost „crescuți”, implantați, strecurați și refolosiți oamenii politici. Iar privind spre un posibil duel cotrocenist, cu sau fără actul comic „dăncist” din actul al doilea, este tot mai evidentă iuțirea jongleriilor în care suntem folosiți ca electori veșnic luați în bășcălie de un sistem al hopa-miticilor...

Or, cât de mândri ar trebui să ne simțim că am făcut posibil un asemenea scenariu, în care o tută să ne reprezinte, fie doar și până la ușa Cotrocenilor?... Și nu este vorba de faptul că am ajuns din nou la pseudo dilema „răul cel mai mic”. Acela de a alege, nu între cei ce intră în competiție pentru țară, ci strict pentru a (de)servi cercurile de interese care țin România captivă. Un cerc al adevăratului calambur, nu ca „stat paralel”, ci state „paralele”, care s-au servit cu tot ce au vrut de pe la noi, e drept, în „alternanțe” (iar când au s-au înțeles cine

urmează „la rând”, abia atunci am devenit și noi, strict conjunctural, „actori” de plimbat cozonacul democrației pe străzi).

Că neamțul nu e „neamț”, că țata Veo nu e servitoare la chibiți, că „Trădiceanu” nu cântă în strună unor urmași de grofi, că alții nu sunt serviți pe post de sos la bagheta franțuzească, ar trebui să ne confirme ori să ne infirme „sistemul”... Dar e imposibil... Ar trebui să nu mai vorbim doar despre obligativitatea adevărului CNSAS... Un formular total formal care, în fapt, poate da „dezlegare” în baza motivării perioadelor „analizate”, alese deloc întâmplător, cu justificarea ulterioară, la dovedirea unor nume de cod și angajamente, că a fost o eroare prin faptul că „la acel moment nu erau indicii” (adică, era dosarul acolo, dar el a fost „identificat” abia zece ani mai târziu). De aceea, nu doar o adevărită de necolaborator cu securitatea trebuie să le cerem candidaților. Mai ales la un asemenea nivel. Ci de o asigurare „pe dosar” că nu activează ca agent de influență, pentru alte țări, servicii, neamuri, grofi ori personaje de bancuri cu perciuni...

Suntem sub talpa unor incuți și inculte... Dar

avem și noi partea noastră de vină. Pentru că, deși conștientizăm invazia anilor '50, într-o formă catifelată de mazălire a intelectualismului și „bălcismului” („să ne luminăm poporul de vrem să fim liberi”), privim absenți la tăcerea (mieilor) intelectualității în fața măcelarilor politici.

Deja ni se cere să fim tot mai eleganți (până la tăcere) cu nefericita Dăncilă, că e femeie, și să nu-i mai strigăm că e agramată... Fie! Să lăsăm prostia să coacă până va exploda pe post de mămăligă... Dar cum să asistăm atât de hliziți, în timp ce întindem covoare, perdele și ghirlande țoapelor, pupăm scârbavnic de servili mâna ciolanului politic, la felul în care un intelectual de elită este terfelit de țoape (și „țopari”!) pentru un „delict de opinie”? Căci, să vezi cum Ștefan Popa Popas primește el lăturile pe care le merită coana Veorica pentru mășcările gramaticale și frânturile de logică pe care le face mai des decât pășește, să vezi cum un maestru este desființat pentru o ironie la adresa oltenilor (bine că nu s-a dat la teleormănenii de Videle!), este un alt semn al anilor '50. Cu toate acele propuneri venite dinspre politicieni, inclusiv aia „știrbi” deontologic de prin comisii,

de a i se confisca titlurile onorifice primite, de a-i fi luate înapoi „cheile” orașelor care s-au mândrit cu el pe post de cetățean de onoare, să fie dat afară din țară. Nu care cumva, nu să arunce ironii, ci, mai grav, să pună mâna pe satiră și să pună în coală toate aceste personaje de ferpar politic.

Să nu ajungem la vremea în care scârbavnic va i devenit sinonim pentru politic...

P.S.:

Gabi Firea are o posibilă „cheie” (pe lângă aia a orașului, de se strâmbă poarta când trăneste ea niște propuneri de cetățeni de onoare)... Are o dezlegare la situația „încrucișată” (și nu doar în vorbe) pentru ceea ce (ni) se întâmplă... Pentru că s-a retras din cursa cu gospodina Veorica înainte de a fi apucat să-și spună „șorțul”... De ce? A vrut cumva să arate țării unde ne ducem și a făcut un gest de exilare?... Puțin probabil... Nu e modelul ăla de sacrificiu... Mai degrabă a fost împinsă la zid poate chiar de aceia care l-au pus pe conu' Liviu dincolo de ziduri?...

Manelizarea festivalurilor „electrice”!

luminare și canoane de cenzură dură pe rețele de socializare. Așa și cu festivalurile electronice: tinerii frumoși și liberi vor muzică occidentală și dau de... manelele balcanice.

Manelele au răsunat la NEVERSEA, iar publicul care vibra la ritmurile muzicii

din Constanța). Artistul Salvatore Ganacci a anunțat de la platane ca să mai pună un cântec la finalul evoluției sale. Le-a spus celor din public că urmează unul dintre artiștii săi preferați. Din boxele uriașe instalate pe plaja din Constanța a început să răsună o manea,

Spectatorii au început să cânte frenetic, dovedind că știu versurile manelei lui Minune. Așa că „tinerii frumoși și liberi” pot fi și ipocriți atunci când vine trendul din Occident. Pe față spunem că nu ne plac manelele, dar pe ascuns le ascultăm și le dansăm. Chiar ambasada Suediei a reacționat, țara cea mai socialistă din UE, care rivalizează ideologic cu fostul URSS. Ambasada Suediei la București a reacționat pe Facebook, după ce faimosul DJ suedez Salvatore Ganacci a mixat la Neversea manea „Așa trec zilele mele”, a lui Adrian Minune. „Așa sunt zilele mele, Una bună, Zece în care nu îi desconsider pe ceilalți în funcție de cine sunt...”, se arată în mesaj.

Popularizarea manelei balcanice a continuat și la Electric Castle de la Bonțida, dovadă că este un trend bine pus la punct de manelizare a „electricilor”. Maneaua lui Adrian Minune a ajuns și la Electric Castle. Piesa „Așa sunt zilele mele” a lui Adrian Minune s-a auzit, vineri noaptea, la Electric Castle, fiind mixată de către DJ-ul din Estonia

Tommy Cash. Organizatorii festivalului au fost extrem de dezamăgiți de alegerea lui Tommy Cash și au anunțat că nu va mai urca niciodată pe o scenă la Electric Castle. Sigur se vorbește că la începutul lui august clujenii vor dansa frenetic ca și pirandele pe manele la Untold. Să vedem? Deși după manelizarea TIFF-ului nu maș mai mira. De ce se introduc manelele la celebrele festivaluri electrice cu ifose pentru tinerii rebeli, frumoși și liberi.

Pentru că în esență aceste festivaluri internaționale nu sunt despre muzică neapărat, ci despre propagandă, cenzură și ideologie, pentru tineri pregătiți într-o lume nouă și minunată după ce a luat sfârșit ascuțirea luptei de clasă.

Tot mai mult celebrele festivaluri electrice din România se transformă într-o platformă de popularizare a cunoscutei manea, muzică populară dezvoltată în special în cartierele de romi din Balcani. În general, majoritatea tinerilor „#rezist” care participă la aceste festivaluri electrice își motivează prezența „zile și nopți” până la epuizare pentru că se ascultă muzică de calitate și nu... manele. Festivalierii români își justifică prezența printr-o superioritate de gen muzical electric în stil occidental față de ceilalți români, care au rămas mental, acolo jos... în tradiționalul Balcani ascultând... manele. Dar anul acesta surprizele au fost mari, așa ca în politica europeană... mergem spre Occident ca să descoperim de fapt acolo neo-marxismul de care abia am scăpat în 1989. „Vrem o țară ca afară”, de fapt redescoperim în țările vestice ceea ce am fost ideologic în anii 1950, pe Marx și Engles cu statui în centrele orașelor frumos

electronice a avut o reacție surprinzătoare. Aș putea spune așteptată. Un faimos DJ străin, prezent pe scena NEVERSEA, a introdus în recitalul său o secvență care a luat publicul prin surprindere, în seara a treia a festivalului (desfășurat în perioada 4-7 iulie, pe plaja

interpretată de Adrian Minune, „Așa sunt zilele mele”.

Publicul a reacționat prin urale. Mă rog dacă vine manea prin Suedia, deci din Occident e totul ok. Dacă se cânta la o nuntă electorală cu mici și bere de la Vanghelion era horror, balcanic și ciuma roșie.